

Island Diaries

by a girl on caffeine

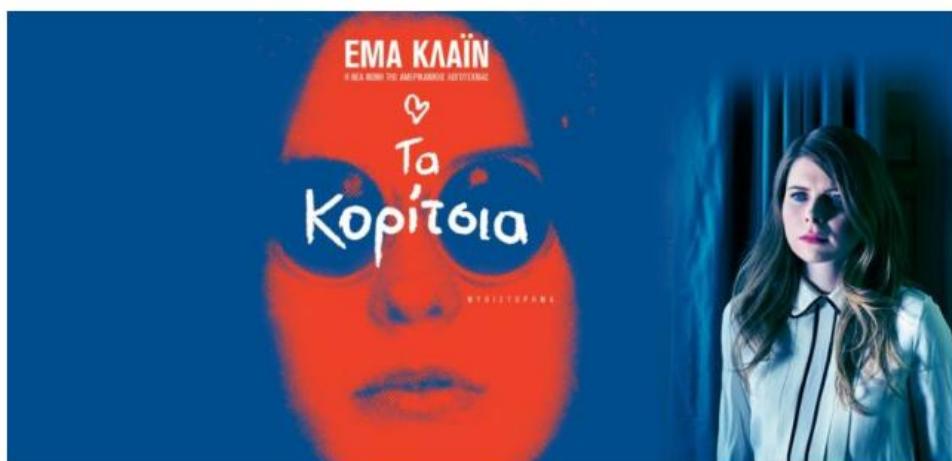

Love your life or change it

BOOKS

Τα Κορίτσια της Έμα Κλάιν – μια beat αποκάλυψη

By Girl on caffeine | January 26, 2017 | 13 Comments

Όταν ανάμεσα στα βιβλία που διαβάζεις πετύχεις κάποια φορά ένα συναρπαστικό ανάγνωσμα, είναι σαν να σηκώνεσαι από μεσημεριανό ύπνο ζαλισμένη και να τρως ένα φανταστικό σοκολατένιο γλυκό που σε ξυπνάει απότομα.

Αυτό ήταν και *Τα Κορίτσια* της Έμα Κλάιν για μένα. **“Φλεγματικά και ασυνείδητα, σαν καρχαρίες που σκίζουν το νερό”** με ταρακούνησαν γλωσσικά, μεταφραστικά και αναγνωστικά. Σύνθετη, πυκνή γραφή, εξεζητημένη ίσως σε κάποια σημεία, με εξαιρετικές περιγραφές και μια διάχυτη αποφορά αποσύνθεσης.

Μου θύμισε ιδιαίτερα τα *Έθιμα Ταφής* της Χάνα Κεντ, στο ότι μια τόσο νεαρή συγγραφέας (γεννηθείσα το 1985 ή Κεντ, 1989 η Κλάιν) έκανε μια τόσο ενδελεχή έρευνα σε μια εποχή που δεν είχε ζήσει (η πρώτη), μια ιστορία ήδη γνωστή (και οι δύο) όσον αφορά την εξέλιξή της (με unhappy end και οι δύο) και επέλεξαν να εστιάσουν στην ψυχοσύνθεση των πρωταγωνιστών ή των δευτεραγωνιστών. Ένα σύγχρονο *In Cold Blood* στο οποίο το έγκλημα, η κατάληξη και η τιμωρία είναι ήδη γνωστά. **Γιατί όμως εξακολουθεί να μας ενδιαφέρει:** Ισως γιατί οι άνθρωποι πάντα γοητεύονται από τα στυγερά εγκλήματα από τη μία όσο και γιατί η συγγραφέας επέλεξε να εστιάσει στα πρόσωπα που δεν έγιναν και τόσο γνωστά από την ιστορία του Τσαρλς Μάνσον παρόλο που έπαιξαν το σημαντικότερο ρόλο: **τα Κορίτσια.**

Με εντυπωσίασε η **ατμόσφαιρα** που έπλασε η συγγραφέας: ράθυμη, καλοκαιρινή, ζεστή και αποπνικτική και το κατάφερε όχι μόνο με την επιλογή λέξεων αλλά ακόμα και με το ρυθμό της αφήγησης. Νομίζω ότι αυτή δίνει πρώτα από όλα το στίγμα του μυθιστορήματος και μας μεταφέρει σε μια κολλώδη, νοσηρή πραγματικότητα.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο είναι φυσικά οι **χαρακτήρες** αν και περισσότερο αναλύεται η Ίβι. Η συγγραφέας παραθέτει την γεράτη αηδία, ενοχές και παρωχημένους φόβους εξιστόρηση της μεγάλης πια Ίβι και την εγκληματικά ανέμελη λαχτάρα της νεαρής Ίβι να ανήκει κάπου. Κλισέ: Ίσως. Πραγματικότητα: Μπορεί. Νομίζω πως η συγγραφέας ακροβατεί επιδέξια στο όριο μεταξύ στυλιζαρισμένης πρόζας και συναρπαστικής αφήγησης.

Το ίδιο συβαίνει και με τη **γλώσσα**: κάποιες φράσεις είναι τόσο ρεαλιστικά ξεγυμνωτικές όμως διαβάζονται με κομμένη την ανάσα ακόμα και αν έχουν γίνει σαν άσκηση πρόζας. Και η μετάφραση είναι εξαιρετική!

“Μου θύμισε εξαπίνης τα αγόρια στο σχολείο που γίνονταν πιο ευγενικά και λειτουργικά υπό την επήρεια των ναρκωτικών. Πλέοντας με ευσυνειδησία τα πιάτα όσο τρίπαραν, υπνωτισμένα από την ψυχεδελική μαγεία του σαπουνιού”

Εκφράσεις που καταφέρνουν να γίνουν αφοπλιστικές ακόμα και αν μιλάνε για κάτι τόσο απλό όπως την αίσθηση ενός αναψυκτικού στο λαιμό:

The nothing jump of soda in my throat.

Σίγουρα δεν ήταν τέλειο, κάποια σημεία ήταν αρκετά αργά, κάποιες εκφράσεις υπερβολικές, κάποιοι χαρακτήρες λιγότερο ανεπτυγμένοι, κ.ο.κ. Όμως ήταν **ένα καλογραμμένο, απολαυστικό, συναρπαστικό βιβλίο** που νομίζω δίκαια ξεχώρισε φέτος και ένα από τα βιβλία που κάτι μου έμαθαν το 2016.

Ανυπομονώ να ακούσω απόψεις και σχόλια 😊

